

σταθής; ἔλεγεν δ φίλος· μ' ἐπλάκωσες· ὡς προσκεφάλισόν σου μ' ἐπῆρες;

Ἀπὸ τὴν μεμψιμοιρον ταύτην ἐκφώνησιν ἔμαθα ὅτι γινώσκουσά μου ὠνομάζετο Ἰωσηπίναν, ὄνομα τοῦ ὁποίου τὸ χυδαῖον ὑποκοριστικὸν εἶναι τὸ Πιπίνα. Καὶ οὕτω δὲν ἦσαν τῆς ὀρέξεώς μου· ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀλέξω ἐγὼ, ἐπρωτίμων τὸ ὄνομα Μαρία, ὄνομα, ὡς εἶχα μάθει, τῆς μνηστῆς μου κυρίας Κουρδίλλης· ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ ἀσχημία τῶν ὀνομάτων; ἀσχημία εἶναι τὰ ὀνόματα, ἀσχημα εἶναι τὰ πρόσωπα. Ἐγνώριστε ποτὲ κύνεις γυναῖκα ὠραίαν μὲ ὄνομα ἀσχημὴν; Ἡ ὠραία γυνὴ ἔχει προνόμιον ὡς ὁ Μίδας νὰ μεταμορφῶνται καὶ ἐξωραϊζῇ ὅλα ὅσα ἐγγίξει.

Ἴδου τώρα τί συνέβη καὶ πῶς ἐξηγουῦνται τὰ παύματα καὶ αἱ μεμψιμοιρίαι τοῦ φίλου.

Ἡ κυρία Πιπίνα — ἐπειδὴ Πιπίναν πλέον τὴν ἔλεγον — δὲν ἐβράδυνεν, ὡς εἶπα, ν' ἀποκοιμηθῇ· ἀλλ' ἡ εἰς τῆς δὲν ἦτον ποσὸς κατάλληλος πρὸς τὸν ὕπνον. Λοιπὸν ἀπὸ τὸν σάλον τῆς ἀμάξης, εὗρίσκειτο ὡς ἐβλήον φυτὸν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου τὸ στέλεχος σείει ἄνεμος ἀκαταπαύτως, καὶ μία τελευταία προσβολὴ ἔλκει νὰ τὸ ρίψῃ κατὰ γῆς. Ἡ κεφαλὴ τῆς, κύψασα ὅσον ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς, εἶχε παρασύρει ἀνεπαίσθητως καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος, καὶ τὸ ὅλον δὲν ἐκίετο εἰς τὴν πτώσιν του, ἂν δὲν προτέκρουεν αὐτὸ τοῦ ἄλλου κοιμωμένου. Τὸ θάρος τοῦ ἀδυνατοῦ αὐτοῦ πρὸς τούτου σώματος δὲν ἦτον βεβαίως μέγα, αἱ ἴσχυρες νὰ ἦναι τις ἀγροίκος ὥστε νὰ τὸν δυσαναστήσῃ τὸ τοιοῦτον ἐράσιμον θάρρος. Τὸν ἔπαιρε διὰ προσκεφάλαιον, καὶ αὐτὸς παρεπονεῖτο! Τὸν ἐπλάκωνεν, ἔλεγε, καὶ τὸ θάρος μόλις ἐζύγιζε δέκα δράμια! ὡφὲν δὲν ἦτον ἀξίος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοιαύτης ἡμέρας!

Ἡ πτωχὴ νέα, καταπεπονημένη ἀπὸ τὰ τινάγματα τῆς ἀμάξης, ἐξυπνήσασα καὶ κοιμωμένη συγχρόνως, πῆλυνε μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, ὡρὶς νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κακὴν διακοπὴν τῶν ὕπνων τῆς. Τοῦτο δύσκολον δὲν ἦτον, διότι δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μετὰ τρία διῦτερα λεπτὰ ἐδυθίσθη πάλιν εἰς τὸν ὕπνον ὡς πρότερον. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κύριος πατὴρ τῆς, ὁ κύριος σύζυγός τῆς, ὁ κύριος θεῖος, ἢ ὁ κύριος κηρύων αὐτῆς — ὅπως θέλετε — ἀπεκοιμήθη ἐπίσης, καὶ ἐξεπλάκωθη πλέον ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θάρος. Ἀμφιβολία δὲν ἦτον. Πολλοί, θέλοντες νὰ διασκεδάσῃν εἰς τὴν ἀργίαν τοῦ ταξειδίου, ἔχουν ταμβακοθήκας μὲ μουσικὴν· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἠδύνατο ἀξιοδωροῦν ν' ἀναπληρώσῃ εἰς ἐμὲ τὴν τοιαύτην διασκεδάσιν· ἠρῶς γὰρ ἔλκεν ὡς σύριγγα παμμεγέθους ὄργανου. . . . τῆς Βαρβαρίας δηλαδὴ.

Ἐκ φύσεως δὲν εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν φίλος τῆς μουσικῆς, καὶ μόλις ἡ καλὴ μουσικὴ εὗρίσκει εἰς τὰ ὅτιά μου χάριν· εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἢ ὑπὲρ τὸ ὅλον παράτασις αὐτῆς δὲν μ' εὐχαριστεῖ. Φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἡ διεύθυνσις τῶν Ὀδοιπορικῶν Ἀμαζῶν, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς καὶ δωρεάν, μοῦ ἐπρόσφερεν, ἦτον δυνατόν νὰ μὲ θέλῃ. Τί τρομερὰ, τί ἀνυπόφορος μουσικὴ! Πᾶσαν στιγμὴν μοῦ ἤρχετο

τρελλὴ ὀρεξὶς νὰ σείσω δυνατὰ τὸν βραχίονα τοῦ μουσικοδιδασκάλου, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σταθῇ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ· καὶ πιθανώτατα θὰ ἐνέδιδα εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦτον, ἂν ἄλλο τι εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν δὲν ἔστυρε τὴν προσοχὴν μου. Τὸ ἄλλο τοῦτο, καθὼς θὰ ἰδῇτε, ἔπρεπε νὰ μὲ ἐνασχολήσῃ τόσο, ὥστε νὰ μὲ καταστήσῃ κωφὸν πρὸς τὴν ἐπιβρίδιον ἐκείνην καὶ καταχθόνιον ἁρμονίαν.

Συγχρόνως τότε τῆς σελήνης, ἡ ξανθὴ αὐτὴ καὶ μελαγχολικὴ Φοῖβη, ἡ ἀγαθὴ καὶ προσφιλεῖς εἰς τοὺς ἐραστὰς θεὰ, ἄρχιζε νὰ δείχνῃ τὸ γαληνὸν τῆς πρόσωπον εἰς τὸ βαθύ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ χροῶμα, καὶ νὰ φωτίζῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης, ὥστε ἐβλεπα καθὼς τὴν ἡμέραν. Οἱ ὀφθαλμοί μου, ὡς ἐννοεῖτε, ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκαν εἰς τὸ μαγευτικὸν ἀληθῶς θέαμα τῶν δένδρων, τῶν κοιλάδων, τῶν λόφων, τῆς γλῶσς, τοῦ ὀρίζοντος, ζωγραφουμένων ὅλων ὡς ἐπὶ μολυβδίτιδος, ὡς φωτογραφικῆς δηλαδὴ εἰκόνας. Εἶχα ἄλλο τι θαυμασιώτερον καὶ μαγευτικώτερον ἐνώπιόν μου.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος, φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν φωσφορικὴν ἐκείνην λάμψιν, ἂν ἔχανε ὀλίγον ἀπὸ τὴν ῥοδίην χροιάν τῆς, ἐκέρδαινε ἄλλως ἀνεκλάλητον χάριν. Τὰ μακρὰ καὶ ξανθὰ τῆς βλέφαρα ἐκάλυπταν αἰσθημόνως μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, πλήρεις πυρὸς καὶ ζέσεως. Ὅσοι ποτὲ ἠγαπήσατε, ἤξεύρετε πόσον ὁ ὕπνος καλλύνει γυναικῶν τινῶν τὰ πρόσωπα· ἀλλὰ προσώπου ὠραίου παρθενικοῦ γνωρίζετε τίποτε γοητευτικώτερον, οὐρανιώτερον; Ὁ ὕπνος τῆς εἶναι κηθαρὸς, αἰθέριος ὡς αὐτὴ· αἰσθάνεσαι ὅτι ὁ ἄγγελος, ἂν καὶ μετ' οὐ πολὺ μέλλει νὰ χάσῃ τὰς πτέρυγας του, τὰς ἔχει ἀκόμη, καὶ ὅτι δὲν ἔθεσε τὸν οὐράνιον πόδα του εἰς τὸν γῆινον ἡμῶν βόρβαρον. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἐχόρταινα θαυμάζων τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀξιολάτρευτον πλάσμα καθ' ὅλην τὴν φυσικότητα καὶ ἀπλότητα τῆς μόλις ἀνθούσης καλλονῆς του. Ὅποιος θησαυρὸς διὰ τὸν προωρισμένον ν' ἀνάψῃ τὸ πῦρ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πάθους εἰς τὸν χαριεστάτον τοῦτο ἀγαλματίον, τὸ ὁποῖον νὰ ζῇς μόνον καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἐξήτει.

Ἴδου κραυγὴ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, θὰ μοῦ εἰπῇτε· κραυγὴ ἀνάρμοστος εἰς τὸ στόμα ἀνδρὸς μεμνηστευμένου, ἀνδρὸς σχεδὸν νυμφευθέντος. Σύμφημι, κατὰ δυστυχίαν.

Ἦθελα ὅμως νὰ σᾶς ἰδῶ εἰς τὴν θέσιν μου, διδάσκαλοι τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς· ἢ μάλλον ὅχι, διότι τὴν θέσιν μου δὲν τὴν εἶδα οὔτε ὡς ἀντάλλαγμα αὐτοκρατορίας. Ἡ παιδίσκη ἐκείνη μ' ἐμάγευε. Σᾶς ὁμῶς ὅτι ἔφυγε τότε ἀπὸ τὴν μνήμην μου ἡ παρὰ τῆς φιλάτης θείας μου φυλαττομένη δι' ἐμὲ ὠραιότης, τὴν ὁποίαν ἔτρεχα νὰ νυμφευθῶ ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς· μόνον ἐν τούτοις μέσον τὸ ὁποῖον συμβουλεύω εἰς ὅσους βασανίζει ὁ πειρασμὸς τοῦ γάμου.

Ἡ κυρία Πιπίνα, ὑπακούουσα εἰς τὴν ὀχληρὰν διαταγὴν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ κηδεμόνος τῆς — διότι τίποτε ἀκόμη καλῶς περὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν δὲν ἐγνώριζα — εἶχε ῥιπθῇ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ, ἐπομένως, ὀλίγον τι πρὸς ἐμέ.